

fra. Den hele Trafik er for Sverigs Vedkommende standset, og vil man nu end antage, at Sjælland og Fyn indtil videre kunne erstatte Savnet, saa kan den Tid dog komme — navnlig i Foraarsstiden — at Udsørsler blive drevne op til en saadan Pris, at de næsten ikke ere til at opveie med Guldb. Saaledes lide private og vigtige Handelsinteresser under dette Forbud; men det faar naturligvis at være, hvis Forbudet er udfærdiget med Rette. I folkeretlig Henseende er det klart, at, derved at Ministeren har stemplet vort Naboland Sverig som smittet af den ondartede Kvægsyge, har han udsat dette Land for at lide et meget stort nationaløkonomisk Tab; thi Forbudningen vil jo være for, at, dersom Sverig maa anses for smittet af den ondartede Lunge-syge, vil England, som er Hovedexportlandet saavel for Sverig som for Danmark, sandsynligvis berøve vort Naboland den gunstige Stilling, som det ligesom vi og enkelte andre Lande har paa det engelske Marked, hvilken navnlig bestaar deri, at vi kunne indføre vore Kreaturer levende i England uden at slagte dem paa Antomstebedet. Den særlig gunstige Stilling for vort Naboland kunde jo med Lethed være gaaet tabt, dersom England vilde have lyttet til, have lagt Mærke til, at vi, som ligge nærmere Sverig end dette Land, havde faaet Smitten. De Herrer ville indse, af hvilken uhyre Betydning det er for et agerdyrkende Land som Sverig, hvis dets Export af Fedeqvæg pludselig blev stoppet. Deri ligger altsaa efter min Mening en overmaade stor international, folkeretlig Fare. Det er nu heldigt, at vi staa i et saa nabovenligt Forhold til Sverig, at alvorlige Rivninger ikke kunne tænkes, at opstaa selv af en saadan Sag, thi ellers er det jo en bekendt Sag, at den Slags mellemvrigte Forhold ere de, der ere mest skikede til at sætte ondt Blod. Den ærede Forespørger (Alberti) mente, at disse Kvægspørgsmaal ikke havde stor diplomatisk Interesse, men han maa saa ikke have lagt Mærke til, at vi netop i disse Dage have oplevet, at et mindre Land, Rumænien, er kommet i Strid med sin større Nabo, Østerrig, angaaende Kvægexporten. Den rumænske Regjering har i Kronstalen sagt, at Østerrig søgte at skade dets Handelen under det Paaskud, at der var Kvægsyge i Rumænien. De Herrer ville jo vide, hvilke diplomatiske Forviklinger det har ført til, det behøver jeg ikke at fortælle, thi det har staaet at læse i alle Bladene. Det ærede Medlem har altsaa ikke Ret deri, at disse Spørgsmaal ikke spille nogen stor Rolle i diplomatisk Henseende. Det ærede Medlem søgte at paavise, hvilken Fare den høitærede Indenrigsministers Undtagelser fra Forbudet mod at udføre Kvæg fra det for smittet ansete Sjælland til Lybskland havde for det sidstnævnte Land, idet man, dersom der virkelig var ondartet Lunge-syge her, og man

uden den tydske Regjerings Samtykke og saa at sige underhaanden søgte at indføre Kvæg fra det smittede Sjælland til Lybskland, derved vilde udsætte det Land for at faae paaført Smitte. Det er en klar Sag, at dette næsten er endnu værre, end hvad der er sket overfor Sverig, og uden at jeg skal gaa nærmere ind paa Sagen, skal jeg dog nævne, at det forekommer mig, at vort lille Land ikke har Grund til at føre nogen Isolationspolitik overfor vore Naboer, og at det er vort Lands Opgave at leve i fredeligt Forhold til dem begge. Efterat jeg saaledes har udviklet de Følger, der slyde af Ministerens Forbud mod at indføre Kvæg fra Sverig til Danmark, skal jeg i Genhold til, hvad jeg yttrede i Begyndelsen af mit Foredrag, tillade mig nærmere at undersøge, hvorvidt det kan antages, at den høitærede Minister har haft konstitutionel Lovhjemmel til at udstede dette Forbud mod Indførselen af Hornkvæg fra Sverig, eller om han ikke har haft det. Det er en Selvfølge, at den høitærede Minister kan være i Besiddelse af saadanne Oplysninger, at han kan paavise, at han har haft fuldgyltig Hjemmel dertil, og det skalde glæde mig, om den høitærede Minister kunde komme frem med saadanne; men efter hvad der er oplyst for Publikum til Dato, antager jeg ikke, at den høitærede Minister har haft en saadan Lovhjemmel. Det Lovbud, hvorpaa det her kommer an, er Loven af 29de December 1857 § 9, der bestemmer, at, naar der i et fremmed Land er udbrudt nogen af de i § 2 nævnte ondartede Sygdomme blandt Husdyrene, kan den vedkommende Minister udstede Forbud imod Indførsel af det paagældende Slags Dyr. Det, det kommer an paa, er altsaa: Kunde den ondartede Lunge-sygdom siges at være udbrudt i Sverig, eller er det ikke Tilfældet? Saavidt det erindres, er det ikke lykkedes at paavise, at den ondartede Lunge-syge var udbrudt i Sverig. Det hele, hvorpaa man støtter sig, er, at 3 eller 5 fra Sverig hertil ankomne Kreaturer, der bleve opstaldede paa Vesterbro og derpaa solgte til en Proprietær paa en Gaard i Nærheden af København, fik en Sygdom, som Veterinærerne erklærede for den ondartede Lunge-syge. Om Veterinærerne have haft Ret, eller de have taget feil, derpaa skal jeg ikke indlade mig, derom kan Enhver have sin private Mening; men officielt for os og officielt for den høitærede Minister maa det antages, at det var den ondartede Lunge-syge, de have haft. Disse Kreaturer vare komne fra Sverig; men desuden bleve 2 Kreaturer, som vare, det ene fra Næstvedskanten og det andet fra Frederiksunds-kanten, saavidt jeg mindes, paa samme Tiendom angrebne af den saakaldte ondartede Lunge-syge samtibidig med, at de svenske Kreaturer bleve angrebne deraf. Nu ligger det altsaa nær at antage, at disse 2 Køer ikke kunne have Smitten fra Sverig, men fra deres Hjemstavn,